

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: J. K.

zastoupený advokátkou JUDr. Michaelou Kindlovou
sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25. 1. 2023,
č. j. KrÚ 10386/2023/121/2022/OMSŘI/Bk,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sezemice ze dne 23. 8. 2022, č. j. SEZ-5465/2022/SÚ/ILn, jímž bylo podle ust. § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu,

v platném znění (dále jen „stavební zákon“), rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí o změně využití území pozemku parc. č. X v kat. území X (lesní pozemek o výměře 673 m²). Žalobce odůvodnil žalobu tak, že v ní v podstatě vymezil následující žalobní body:

2. Žalobce nejprve poukázal na skutečnost, že podkladem žalovaného rozhodnutí byla závazná stanoviska, která byla rozporná, neboť nejprve Magistrát města Pardubic, jako orgán ochrany životního prostředí, závazným stanoviskem ze dne 7. 2. 2020 záměr žalobce povolil, přičemž žalobce podal žádost o změnu využití území, tj. pozemku X, se stávajícím využitím lesní pozemek na zahradu (dále v textu jen „předmětný pozemek“ nebo „pozemek par. č. X“), tedy záměr žadatele na změnu využití pozemku tímto závazným stanoviskem byl posouzen tak, že se jednalo o kladné stanovisko, „byť podmíněné“, přičemž orgán ochrany životního prostředí vycházel z toho, že na dotčeném pozemku *„nejdou žádné lesní dřeviny“*, tento pozemek přiléhá ke stavbě a je dlouhodobě užíván jako placená zahrada a že tedy tento pozemek nemůže být znovu zalesněn. Toto závazné stanovisko bylo podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně v předchozím jeho rozhodnutí, ale při jeho vydání správní orgán I. stupně vycházel z dalšího závazného stanoviska orgánu územního plánování (Magistrát města Pardubic ze dne 26. 2. 2020), podle něhož nebylo možné této žádosti vyhovět z důvodu rozporu s územním plánem, předchozí zamítavé rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno se závěrem, aby správní orgán I. stupně tato rozdílná stanoviska opětovně posoudil, což však *„správní orgán I. stupně neudělal“* a v pořadí druhým rozhodnutím opětovně žádost žalobce zamítl, aniž by rozdílná závazná stanoviska posoudil, aniž by to *„zdůvodnil více než-li pouhými pěti slovy“*. Správní orgán I. stupně tak nerespektoval závazný názor nadřízeného správního orgánu, tedy žalovaného jako orgánu odvolacího, což je důvodem nezákonnosti správního rozhodnutí. Dále žalobce poukázal na existenci faktického stavu předmětného pozemku, který je fakticky využíván jako zahrada a *„není na něm řadu let nikde žádný lesní porost“*. Faktický stav je v rozporu s právním stavem, jde o situaci, kdy orgán ochrany životního prostředí nemá zájem chránit přírodní hodnotu (les), žalobce poukázal na judikaturu, podle které současné evidence převzaly bez ověření a bez nároku na zjištění správnosti údajů a jejich soulad se skutečností údaje dřívějších evidencí. Orgán územního plánování však trvá na zachování stavu, který *„dlouhodobě neexistuje a který fakticky už nelze obnovit“*. Žalovaný přes uvedený rozpor rozdílných závazných stanovisek ze skutečnosti, že závazná stanoviska orgánu územního plánování a životního prostředí nejsou protichůdná, kdy soulad záměru s územním plánováním je pro vydání rozhodnutí o změně využití území podmiňující. V tomto žalobním bodu, který se týká nerespektování závazného právního názoru odvolacího správního orgánu při vydání žalovaného rozhodnutí, žalobce ještě dále doplnil (bod 2.II), že žalovaný měl pro nerespektování tohoto závazného právního názoru rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit s tím, že žalované rozhodnutí neobsahuje žádné odůvodnění toho, proč orgán I. stupně ve zrušujícím rozhodnutí postupoval odlišně a rozhodl zcela jinak, *„než by bylo možné očekávat“*. V části 2.III žalobce si *„dovolil“* upozornit na skutečnost, že podle § 19a stavebního zákona se charakter území určuje zejména podle funkčního využití, struktury a typu zástavby, uspořádání veřejných prostranství, dalších prvků prostorového uspořádání a urbanistických, architektonických, estetických, kulturních a přírodních hodnot území, včetně jejich vzájemných vztahů a vazeb, a to především vymezeným v územně plánovací dokumentaci. Novela stavebního zákona tak podle názoru žalobce *„preferuje“* materiální pojetí charakteru území a podle tohoto nového

pojetí charakteru území přesto orgán územního plánování trvá na fakticky neproveditelném využití pozemku k plnění funkcí lesa, protože, ač to není fakticky možné, stanoví tak územní plán. Podle názoru žalobce pak orgán územního plánování při vydávání závazného stanoviska „zatížil“ své stanovisko přepjatým formalismem, který je vždy porušením práva na spravedlivý proces, k tomu žalobce odkázal na judikaturu, a žalobce dokonce setrval na názoru, který již uvedl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že závazné stanovisko se „posouvá“ mezi nicotná rozhodnutí. Závazné stanovisko orgánu ochrany životního prostředí vede k odstranění právně závadného stavu, závazné stanovisko orgánu územního plánování v dané věci konzervuje rozpor skutečného stavu a stavu právního, a to zřejmě „navždy“. V bodu II.4 žaloby opětovně žalobce zdůraznil faktické současné využití pozemku, který je využíván jako zahrada a jeho zalesnění je podle orgánu ochrany životního prostředí již vyloučeno. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

3. Ve vyjádření v žalobě odkázal žalovaný na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
6. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“* Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.
7. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak

nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

8. Mezi účastníky není sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Žádostí ze dne 31. 3. 2020 se žalobce domáhal vydání územního rozhodnutí o změně využití předmětného pozemku z lesního pozemku na zahradu. Proti tomuto v pořadí prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně (stavební úřad Městského úřadu Sezemice) podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto, přičemž správní orgán I. stupně vycházel ze závazného stanoviska orgánu územního plánování, tj. Magistrátu města Pardubice ze dne 26. 2. 2020, který z důvodu rozporu s územním plánem žádost žalobce klasifikoval jako nepřijatelnou, přičemž toto závazné stanovisko bylo potvrzeno stanoviskem nadřízeného správního orgánu, tj. Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18. 9. 2020. Ze správního spisu dále vyplývá, že bylo vydáno ještě jedno závazné stanovisko, a to orgánu ochrany životního prostředí ze dne 7. 2. 2020 (závazné stanovisko Magistrátu města Pardubic, odboru životního prostředí), který shledal záměr žalobce na změnu pozemku výše uvedeného za přípustný s podmínkou, že „*před provedením změny druhu pozemků v katastru nemovitostí musí být oba dotčené PÚPFL (pozemek parc. č. Y a předmětný pozemek parc. č. X v kat. území X) trvale odňaty z PÚPFL. Toto stanovisko bylo potvrzeno Krajským úřadem Pardubického kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, oddělení zemědělství a lesního hospodářství ze dne 9. 9. 2020.*“ Žalovaný v odvolání proti tomuto v pořadí prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl rozhodnutím ze dne 21. 10. 2020 tak, že předchozí rozhodnutí stavebního úřadu jako správního orgánu I. stupně dne 18. 5. 2020 zrušil a věc mu byla vrácena k novému projednání s tím, aby byly opětovně posouzeny zmíněné podklady pro vydání rozhodnutí. Následně správní orgán I. stupně postupoval tak, že si nejprve vyžádal vyjádření odborného lesního hospodáře a zejména pak si vyžádal další v pořadí druhé, závazné stanovisko orgánu územního plánování, které bylo vydáno Magistrátem města Pardubic, odboru hlavního architekta, oddělení územního plánování, dne 9. 6. 2022, kterým tento orgán územního plánování shledal záměr žalobce nepřijatelným z důvodu rozporu

s územním plánem s odkazem na platný územní plán obce Kunětice, podle něhož využití předmětného pozemku je lesní pozemek. Žalobce podal odvolání proti tomuto rozhodnutí, v němž napadal toto závazné stanovisko, stavební úřad postupoval v souladu s platnou právní úpravou a podle § 149 odst. 5 správního řádu si vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska s tím, že krajský úřad Pardubického kraje, odboru rozvoje, oddělení územního plánování jako nadřízený správní orgán toto závazné stanovisko svým stanoviskem ze dne 8. 11. 2022 potvrdil.

9. V předmětné věci bylo rozhodováno o žádosti žalobce o změně využití pozemku z lesního pozemku na zahradu podle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona tak, že tato žádost byla zamítnuta.
10. Podle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedený v ust. § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměrů mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání rozhodnutí zamítne.
11. Podle ust. § 77 písm. b) stavebního zákona územním rozhodnutím je i rozhodnutí o změně využití území.
12. Podle ust. § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona rozhodnutí o změně využití území vyžadují změny druhů pozemků, nebo způsobu využití pozemků o výměře 300 m² a více.
13. Podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad mimo jiné posuzuje, zda je záměr v souladu s požadavky podle zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. Podle ust. § 90 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad posuzuje soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle ust. § 96b; stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání, jde-li o stavby, které lze provést bez stavebního povolení nebo souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru.
14. Podle ust. § 43 odst. 5 stavebního zákona územní plán je závazný pro pořízení a vydání regulačního plánu zastupitelstvem obce, pro rozhodování v území, zejména pro poskytování územních rozhodnutí.
15. První žalobní bod obsahuje námitku, ve které žalobce poukazuje na existenci dvou protichůdných závazných stanovisek, která byla vydána při rozhodování o žádosti žalobce, kdy orgán ochrany přírody a krajiny považoval žádost žalobce za přípustnou, avšak orgán územního plánování klasifikoval záměr žalobce nepřipustný z důvodu rozporu s územním plánem, přičemž žalobce namítl, že v pořadí druhém rozhodnutí se správní orgán I. stupně nevypořádal se závazným právním názorem žalovaného, který předchází v pořadí 1. rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil právě pro existenci dvou těchto protichůdných závazných právních názorů. S touto námitkou žalobce se krajský soud neztotožnil. Žalobce totiž zcela přehlédl skutečnost, že správní orgán I. stupně v případě pořadí 2. rozhodnutí zohlednil další závazné stanovisko, a to orgánu územního plánování ze dne 9. 6. 2022, které bylo potvrzeno nadřízeným správním orgánem, tj. krajským úřadem Pardubického kraje, orgánem územního plánování ze dne 8. 11. 2022, kdy opětovně dospěl ke stejnému závěru v souladu s předchozím závazným stanoviskem orgánu územního plánování ze dne 26. 2. 2020 (potvrzeného závazným stanoviskem nadřízeného správního orgánu územního

plánování ze dne 18. 9. 2020). Tedy i v tomto druhém případě správní orgán I. stupně si vyžádal další závazné stanovisko orgánu územního plánování, z něhož opětovně vyplynulo, že záměr žalobce je v rozporu s územním plánem obce Kunětice. Správní orgán I. stupně tedy jako za zásadní podklad již nově vzal pro své rozhodnutí toto nové závazné stanovisko orgánu územního plánování, které bylo v dané věci rozhodující pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti, přičemž předchozí kladné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny podkladem pro toto rozhodnutí nebylo, neboť posuzovalo záměr žalobce ve zcela jiné své působnosti, která se týká přírody a krajiny, nikoliv souladu záměru žalobce s územním plánem. Podle ust. § 43 odstavec 5 stavebního zákona je totiž územní plán závazný nejen pro pořízení a vydání regulačního plánu zastupitelstvem obce, ale je závazný i pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí. Jestliže tedy toto nové závazné stanovisko jasně stanovilo, že záměr žalobce je v rozporu s územním plánem, a tento územní plán je závazný pro rozhodování v území, tedy i pro rozhodnutí o změně využití území, které lze nepochybně považovat za územní rozhodnutí [§ 77 písm. b) stavebního zákona], tak jestliže tento orgán územního plánování konstatoval, že záměr žalobce je v rozporu s územním plánem a žalobce tento závěr ve správním řízení a ostatně ani v žalobě nezpochybnil, tak pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti je tato skutečnost, vyplývající z tohoto závazného stanoviska orgánu územního plánování, zcela a zásadním způsobem rozhodující a nemá na ni vliv názor správního orgánu rozhodujícího ve zcela jiné působnosti (ochrana přírody a krajiny). Toto závazné stanovisko jiného správního orgánu nemůže mít vliv na to, že z hlediska posouzení souladu záměru žalobce, jiný dotčený správní orgán, v rámci jiné jeho působnosti (územní plánování) potvrdil to, že záměr žalobce je v rozporu s územním plánem čili v takovém případě je nutné vycházet z tohoto závazného stanoviska a tento závěr orgánu územního plánování, navíc nezpochybněný nějakou věcnou námitkou žalobce, je třeba považovat za rozhodný. Jestliže je záměr žalobce v rozporu s územním plánem, tak tento územní plán pro vydání rozhodnutí o změně využití území jako územního rozhodnutí je závazný a správní orgán I. stupně neměl jinou možnost, než z tohoto závazného stanoviska vycházet a musel žádost žalobce zamítnout, přičemž nemohl přihlídnout k závaznému stanovisku orgánu ochrany životního prostředí, neboť v jeho působnosti není posouzení souladu záměru žalobce s územním plánem, ale ten posuzuje otázku změny využití pozemků z hlediska ochrany životního prostředí a **jeho posouzení může být podkladem například pro rozhodování o změně územního plánu**. Navíc rozhodnutí správního orgánu I. stupně s rozhodnutím žalovaného tvoří jeden celek, takže jestliže v podstatě tento výše zmíněný závěr soudu zdůvodňující skutečnost, že správní orgán vycházel ze závazného stanoviska orgánu územního plánování, je obsažen i v rozhodnutí žalovaného (strana 4), tak z hlediska odůvodnění žalovaného rozhodnutí považuje toto krajský soud za dostatečné a nepovažuje žalované rozhodnutí, tvořící s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, za nepřezkoumatelné. Žalovaný na straně 4 žalovaného rozhodnutí uvedl: „Má-li na právní řád být nablíženo jako na ucelený a vzájemně provázaný komplex, pak je třeba připomenout i přílohu k vyhlášce č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, podle jejíhož bodu 7. je lesní pozemek definován jako pozemek s lesním porostem a pozemek, u něhož byly lesní porosty odstraněny za účelem jejich obnovy, lesní průsek a nezpevněná lesní cesta, není-li širší než 4 m, a pozemek, na němž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů (ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb.). Takový pozemek však žalobce ve vlastnictví nemá, je totiž vlastníkem pozemku, který byl dlouhé roky užíván jako zahrada a jeho zalesnění je podle orgánu ochrany životního prostředí již vyloučeno.“ S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje. Žalovaný dále správně

poukázal na skutečnost, že samotné závazné stanovisko nemůže v dané věci založit práva nebo povinnosti, ta založí orgán veřejné správy v konečném rozhodnutí čili pokud v žalovaném rozhodnutí vycházel správní orgán jako z podkladového rozhodnutí výhradně ze závazného stanoviska orgánu územního plánování, tak žalobce nemá žádný právní nárok na to, aby správní orgán vycházel pouze z prvního závazného stanoviska, vydaném orgánem ochrany životního prostředí. Navíc je třeba konstatovat, že pokud by existovalo v dané věci pouze stanovisko, respektive by existovalo závazné stanovisko orgánu územního plánování, tak již to samo o sobě postačovalo k vydání žalovaného rozhodnutí, neboť jestliže tento dotčený správní orgán dospěl k závěru, že záměr žalobce je v rozporu s územním plánem, nemohl se žalobce dovolávat jiného závazného stanoviska vydaného v úplně jiné působnosti jiného správního orgánu.

16. Nedůvodný je další i žalobní bod, kdy žalobce poukazuje na faktický stav využití předmětného pozemku a uvádí, že na něm „*nikde žádný lesní porost není*“. Kdyby pro rozhodnutí o změně využití pozemku byl rozhodný faktický stav, tak nepochybně takový závěr by musel vyplývat z platné právní úpravy, z té však vyplývá úplný opak. Jak již soud výše uvedl v dané věci, pro posouzení žádosti žalobce bylo rozhodné, že podle závěru orgánu územního plánování, který žalobce navíc věcně nezpochybnil žádnou námitkou, je záměr žalobce v rozporu s územním plánem, a tato skutečnost je zcela rozhodná, protože územní plán je pro toto rozhodnutí závazný (§ 43 odst. 5 stavebního zákona). V takovém případě se nelze dovolávat závěrů obsažených v judikatuře Ústavního soudu týkajících se přepjatého formalismu, neboť v dané věci platí zásada „*absoluta sententia expositore non indiget*“ (jasná slova nepotřebují vykladače). Jen na okraj krajský soud poznamenává, že pro využití pozemku jako lesního pozemku není rozhodné, že „*není na něm řadu let žádný lesní porost*“, když i takový pozemek je možné považovat za pozemek lesní [§ 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb., zákon o lesích, v platném znění]. **Žalobce však má zákonnou možnost, jak dosáhnout změny využití tohoto pozemku, může navrhnout změnu územního plánu a může uplatnit své věcné připomínky, které uvedl v žalobě, týkající se využití pozemku.**
17. Pokud žalobce poukazuje na ustanovení § 19a stavebního zákona, tak tím vlastně potvrzuje závěr, že charakter území se sice zejména určuje podle funkčního využití, ale toto vymezení se především určuje v územně plánovací dokumentaci. Toto ustanovení se týká otázky územního plánování, nikoliv územních rozhodnutí čili **jestliže podle názoru žalobce je třeba změnit zařazení tohoto pozemku k novému funkčnímu využití, tak jistě právě v návrhu na změnu územního plánu může poukázat právě na § 19a stavebního zákona a domáhat se změny územně plánovací dokumentace.** Toto ustanovení však nemůže být podkladem pro rozhodnutí o změně využití území, v takovém případě by v podstatě posuzování takových žádostí o změně využití území z hlediska souladu s územním plánem nebylo vůbec potřebné, když by pro toto posouzení stačilo pouze, aby správní orgán zjistil, jak toto území, respektive pozemek, o jehož rozdílné využití se žádá, je ve skutečnosti užíváno.
18. Uvedené závazné stanovisko nelze považovat rozhodně za „*nicotné*“, když bylo vydáno v rámci zákonné působnosti dotčeného správního orgánu, je přezkoumatelné, navíc žalobce proti němu nevznesl žádnou věcnou námitku.
19. Protože žaloba nebyla důvodná, musel jí krajský soud zamítnout (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. ledna 2025

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
předseda senátu